

Mentre miraves

Un relat de: [Raquel](#)

relatsencatala.com adverteix que aquest relat conté llenguatge que pot ferir algunes sensibilitats. No recomanat per menors de 18 anys.

Des de la finestra del tren veia com el sol pintava de to violeta i taronja el mar. Era setembre, un mes que sempre li havia agradat a la Marta. Aleshores, però, havia començat a odiar-lo. Havia acabat d'estudiar Empresarials feia dos anys i, des de la seva entrada al món laboral, patia el síndrome post-vacacional dels setembres. S'havia acabat el conversar en una terrasetta a les cinc de la tarda mentre el sol l'escalfava les galtes. Començava la rutina, el despertar-se a dos quarts de set del matí per agafar el tren de dos quarts de vuit que la deixaria a Barcelona a tres quarts de nou, temps per fer un tallat al bar de sota el despatx i fitxar, a les nou en punt.

La Marta sempre s'endormiscava al tren mentre llegia alguna novel·la. Aquell cop, però, s'havia llevat nerviosa i no podia aclucar els ulls. Va fer ús del seu segon entreteniment: mirar la gent que hi havia al tren. Li agradava imaginar què era de la vida d'aquells anònims, els hi posava nom, família, i, fins i tot, havia vist les coses que feien a la nit, sota els llençols. De cop, però, va notar dos ulls foscos a sobre seu. Un noi l'estava mirant fixament, de la mateixa manera que ella mirava a la gent del tren, però amb una brillantor especial, d'atreuiment. Es va sentir despullada, va notar que es posava vermella, però, al mateix temps es sentia admirada i el desig li va tacar les calces. La Marta li va seguir el joc, el va observar. No gaire alt, cabell arrissat, prim i, a sota les ulleres, uns ulls grans, obscurs i intensos. Ell va apartar la mirada i va seguir llegint el diari. La Marta es va sentir abandonada i va continuar mirant la finestra.

"Próxima parada, Barcelona-Sants". Era el seu destí. Mentre es posava la jaqueta amb parsimònia, notava l'escalfor de la mirada del noi. La Marta es va girar, efectivament, l'observava i, mentre caminava pel passadís, els ulls de la Marta, maliciosos, es van quedar clavats als del noi, va passar pel seu costat, quatre ulls que s'observen, i va baixar del tren.

Camí del despatx no es podia treure del cap les sensacions del viatge del tren. Feia el tallat sense poder-se concentrar en el diari, i va saludar amb poc entusiasme els companys de feina que, amb nostàlgia, parlaven de les seves vacances. La taula plena de faxes i de factures i l'ordinador ple de correus la va distreure i no va tornar a pensar en el desconegut del tren.

El dia següent, amb els ulls endormiscats a sobre "El tractat sobre la ceguesa" de Saramago, la Marta ja era al tren. A Vilanova va aixecar la vista amb nerviosisme i, a l'andana el va veure. Portava uns texans blaus, una samarreta blanca i una carpeta de la universitat sota el braç. Ell també la va veure i va pujar al tren. La Marta notava que s'acostava a ella i, efectivament, va seure al seu davant. Quins nervis que tenia la Marta. Els seus genolls es van tocar i una escalfor sobtada va electritzar el cos de la Marta. No es podia treure aquells ulls de sobre. Mentre ella mirava al mar, veia, amb el reflex del vidre, com ell la guaitava. El va seguir observant, però, des del vidre, no es veia en cor de mirar-lo als ulls. Tenia les faccions molt marcades i un nas prominent, romà, com a ella li agradava. La mandíbula marcada i uns llavis no gaire molsuts. Perquè la mirava tant? Potser s'estava rient d'ella, potser era un joc estúpid o una aposta entre amics d'universitat. Però en el fons, a la Marta li agradava, sempre volia ser el centre d'atenció, sentir-se observada. Durant el viatge va tornar a notar el desig, la vermillor a les galtes i la seva imaginació, que mai parava quieta, la va portar en aquella platja que el tren creuava amb les mans de l'universitari acariciant-li el cos. Notava com els pits es despertaven i com la humitat era present entre les seves cames. Va apartar la mirada de la finestra i el va mirar. Cara a cara, mirada amb mirada, un metre i mig separats, el llibre obert. Ell es va mossegar els llavis, es va posar les mans sota la panxa, també estava excitat. La Marta, aleshores es va sentir més segura i el va seguir mirant, li agradava el joc. Es va descordar la camisa i es va quedar amb una samarreta de tirants, tenia calor. Mentre ho feia, sabia que ell li estava mirant els pits, petits, però fermes i torrats del sol de les vacances. Ara era ella qui dominava la situació. El noi, però va obrir la carpeta i va començar a llegir uns apunts. No la va mirar més. La Marta, que se sentia derrotada, va posar-se la camisa, la jaqueta i va baixar del tren. Ja era a Sants i estava enfadada.

L'endemà al matí es va llevar abans que sonés el despertador, es va dutxar, es va posar una faldilla i, fins i tot es va maquillar. Se sentia esplèndida. Va pujar al tren, Segur, Cunit, Cubelles, se li va fer etern. Per fi Vilanova. A l'andana, com sempre, l'universitari. Es van creuar la mirada i ella va respirar alleugerida. Va mirar com pujava al tren, amb parsimònia, però amb elegància. Duia els cabells molsuts, s'havia acabat de dutxar, i dos tirabuixons li queien pel front, fent pessigolles a aquells ulls que tenien encisada la Marta. Tenia un aire intel·lectual i misteriós que augmentava amb la seva indumentària: camisa negra, texans i una americana de pana amb les colzeres gastades. Ell la seguia mirant, es va acostar a ella amb posat seriós i es va asseure al seu costat. Es tocaven els

colzes i, només el frec, feia que la pell de la Marta es posés en punta. Ella seguia llegint el llibre, però no veia les lletres, tot era blanc, no es podia concentrar. Ell, en canvi, tenia clavats els ulls a les cames de la Marta. Ella patia, no volia que veiés que tenia la pell de gallina. Va creuar les cames i, aquest moviment va provocar que la mà d'ell toqués la cuixa d'ella. Només amb aquella carícia la Marta es va excitar. Va tancar el llibre, el va guardar a la bossa i va arrepenjar la mà a sobre el seu genoll, a pocs mil·límetres de la mà d'ell. No el tocava, però el sentia, semblava que l'estigués acaronent tota, no havia tingut mai una sensació semblant. De cop, va notar una carícia a la seva mà. Era una carícia voluntària, una imaginació seva o bé era només un canvi de posició? No ho sabia, però desitjava que fos una carícia. Va girar els ulls i el va mirar. Tenia els ulls tancats, potser dormia. Havia estat només un moviment de mà sense importància. Ella també va tancar els ulls, volia somiar, somiar en ell, en les seves mans acaronent-la, volia notar la seva pell sentir com respirava, notar el seu alè. Es va adormir.

Una mà al seu genoll la va despertar. Era la seva mà. "Has de baixar aquí, no?". La Marta, encisada amb la veu i amb els ulls endormiscats només va saber que fer si amb el cap i dir-li "Gràcies" amb un fil de veu. Ell va somriure i ella va saltar del tren.

Camí de la feina només sentia la seva veu. "Has de baixar aquí, no?". Era tal i com s'havia imaginat, la mateixa melodia que havia somiat: greu, rugosa, clara, profunda. Al despatx no se'l podia treure del cap, les busques del rellotge passaven lentes, només esperava que fos l'endemà al matí. Com s'havia pogut adormir, perquè no tenia el valor de dir-li res, de preguntar-li qualsevol cosa: "estudies o treballes", NO, tampoc calia una pregunta tan estúpida, a més, anava amb la carpeta de la facultat. "Què estudies?" "D'on ets?",... Si, ho tenia clar, demà li diria alguna cosa.

Dels nervis la Marta no havia pogut dormir. Només donava voltes al llit i pel seu cap passaven milers de situacions: ells parlant, ells només mirant-se, la Marta parlant però sense que sortís veu de la seva gola,... Pel matí es va haver de maquillar. Feia molt mala cara. La foscor de sota els ulls delatava la nit en vel, a més, estava pàl·lida i tenia els llavis liles, dels nervis. Es va vestir i, amb decisió, va anar a l'estació. Estava segura que li diria alguna cosa. El que fos. L'havia de conèixer, no podia ser que un desconegut li prengués el cap i el cos d'aquesta manera, no podia ser que una persona que no havia vist mai, amb qui no havia parlat mai, l'encengués d'aquella manera. Segur, Cunit, Cubelles, Vilanova. La Marta suava, els nervis li feien males passades al seu estómac. Era allà, a l'estació, davant mateix de la seva finestra. Va somriure i va pujar al tren. Es va asseure al seu costat. La Marta tenia les mans suades, tenia al cap milers de frases per preguntar, milers de paraules, però, en aquell moment, les neurones que unien el cervell amb la parla no li funcionaven. Ell, impassivament, la guaitava, li mirava les cames, els pits, els ulls. La Marta no notava la diferència entre nerviosisme i excitació. No gosava mirar-lo, intentava relaxar-se mirant el mar.

El tren va parar a Garraf. Sempre li havia agradat aquest poblet a la Marta. Algú li agafava la mà amb força i la feia aixecar. Era ell, que l'empenyia a fora del tren. El va seguir, no tenia més remei si no volia perdre el braç. Una boira marinera envoltava Garraf, van passar per entre les cases, sempre baixant en direcció al mar. Ell no deia res, ella tampoc. Li encantava notar la seva força, se sentia posseïda. No es preguntava on la portaria, només sabia que estava excitadíssima i que era feliç. La Marta flotava. Van seguir caminant, van atravesar la platja i van pujar a l'espigó. Les roques humides feien que la Marta rellisqués, però no tenia por a caure, sabia que ell l'agafava amb força. Van arribar allà on només hi ha mar, al final de l'espigó, a les roques. Ell es va girar i la va mirar. La Marta tremolava, notava que el desig li pujava per les cames, que era present a tots els extrems del seu cos. Només es miraven, cada cop de més a prop, notava el seu alè, nas contra nas, s'acariciaven les galtes, pell a pell, les seves mans al seu clatell, l'acaronava l'esquena, la Marta impassible, es deixava fer mentre mirava. No es volia deixar cap detall d'aquell rostre romà que li havia tret la son en la darrera setmana. Era preciós de tan a prop. Li feia petons a les galtes, dolçament, al front, als ulls, a les pestanyes, com si besés a un ocell. La Marta estava als núvols, se sentia única, especial. Ansiava la seva boca, mostrar-li la humitat de la seva llengua i els seus llavis i s'hi va acostar. Li va passar les mans pels cabells arrissats, es va acostar als seus llavis vermells i més molsuts i li va fer un petó. Les llengües jugaven mentre ell la va abraçar amb força, pit a pit. Tot era màgia, tot era desig, tot eren ells dos. Li va descordar la jaqueta, la camisa, li va llepar els pits petits que dos dies abans la Marta li havia insinuat. Ella li besava el coll, l'acaronava l'esquena per sota la seva camisa; tenia les seves calces humides quan ell, amb la mà, les va descobrir. Estaven excitats, la Marta sentia que la felicitat màxima li pujava per les cames, li arribava al ventre i que litres d'aigua brollaven per tot el seu cos. Es van estirar sobre les roques, suaument va entrar dins la Marta i, al ritme de les onades, van ballar. Va ser una dansa dolça, tendra, lenta, amb pauses. Un ball lent, el ritme el posava el mar que s'anava despertant de colors violeta i taronja i els feia embogir de plaer. Dos crits units van fer parar el món. Un silenci trencat per petons dolços, dos rostres suats que somreien i, sobretot, es miraven.

L'endemà la Marta, com de costum, va agafar el tren. El dia abans s'havia excusat d'anar a treballar, va mentir dient que estava malalta. Massa sensacions per tancar-se en un despatx. Va tornar a casa i va dormir tot el dia somrient, pensant en la màgia del matí. Després de l'espigó es van despedir, només un adéu i un petó. Massa

paraules al cervell tenia la Marta i poques maneres d'expressar-les. Cadascú va agafar un tren. Ella en direcció Tarragona, ell cap a Barcelona.

Aquell dia, però, després de Segur, Cunit i Cubelles, l'universitari no era a l'andana i no va pujar al tren. La Marta no es va neguitejar gens. Aquell noi havia fet realitat allò que ella havia somiat. No volia res més que això, no s'havia imaginat res més enllà. Al tren, en direcció a la rutina diària del seu despatx i llegint el llibre de Saramago, es sentia feliç.